

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Brigity Chrástilové, JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **O. D.**, zastoupené Mgr. Petrem Míketou, advokátem, se sídlem Jaklovecká 1249/18, Ostrava - Slezská Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2006, č. j. OAM - 406/VL - 07 - 11 - 2006, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 7. 2007, č. j. 59 Az 45/2006 - 25,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci, advokátu Mgr. Petru Míketovi, **se přiznává** odměna za zastupování žalobkyně v řízení o kasační stížnosti ve výši 2856 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, jímž byla její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2006, č. j. OAM - 406/VL - 07 - 11 - 2006, zamítnuta jako nedůvodná. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl stěžovatelčinu žádost o azyl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o azylu“), ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí správního orgánu. Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tím, že stěžovatelka podala žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze ve snaze o legalizaci pobytu na území České republiky, což nelze podřadit azylově relevantním důvodům. Stěžovatelka dle žalovaného neuvedla žádné skutečnosti, jež by nasvědčovaly tomu, že byla ve vlasti pronásledována za uplatňování politických práv a svobod a rovněž neuvedla žádnou konkrétní obavu z návratu do vlasti, již by bylo možno považovat za odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině nebo zastávání určitých politických názorů.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupena advokátem (§ 105 s. ř. s.). Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že v ní stěžovatelka uplatňuje důvody ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících případech:

- 1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
- 2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
- 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

- a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
- b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Stěžovatelka v průběhu správního řízení uvedla, že žádost o udělení azylu podala z důvodu, aby mohla zůstat s matkou a sestrou v České republice, žít zde a pracovat. V Mongolsku žádné potíže se státními orgány neměla, ale zpět do vlasti se vrátit nechce, jelikož tam nemá nikoho, kdo by se o ni v případě nouze postaral.

Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá nezákonnost rozhodnutí spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a dále vady řízení dle spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech a je s nimi rozporu, což dle názoru stěžovatelky ovlivnilo zákonnost rozhodnutí. Dále stěžovatelka v kasační stížnosti vytýká správnímu orgánu, že se nedostatečným způsobem zabýval otázkou, zda, a popřípadě jak, jsou v Mongolsku porušována základní lidská práva, jelikož správní

orgán vycházel při svém rozhodování toliko z výsledku stěžovatelky. Takový postup považuje za nesprávný, žalovaný si měl opatřit podklady pro své rozhodnutí také z jiných pramenů, než z její výpovědi. Žalovaný, ani krajský soud, si pro řízení nevyžádal jakoukoliv zprávu o bezpečnostní a sociální situaci v Mongolsku, přitom existují četné prameny a zprávy vypracováváné Ministerstvem zahraničí nebo různými nevládními organizacemi. Žalovaný si tedy měl dle stěžovatelky opatřit důkazy i bez její součinnosti či návrhu, a teprve na základě takto shromážděných důkazů rozhodnout, zda je její žádost o azyl důvodná. Závěrem navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

K této stěžovatelčině argumentaci Nejvyšší správní soud odkazuje na vlastní jednotnou judikaturu, např. na rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 27/2003 - 48, dostupný na www.nssoud.cz, kde je konstatováno, že „neuvádí-li žadatel o azyl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., jde o žádost zjevně nedůvodnou, kterou lze zamítnout podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu při dodržení lhůty uvedené v § 16 odst. 2 tohoto zákona.“ Rovněž byla tato problematika řešena v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59. „Správní orgán má povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené. V opačném případě žádost jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) téhož zákona zamítne. Správní orgán za této situace nemá povinnost domýšlet právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a činit posléze k těmto důvodům příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci dle ustanovení § 32 správního řádu má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl.“

Stěžovatelka podala žádost o udělení mezinárodní ochrany ze soukromých pohnutek, které svojí povahou spadají do režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ovšem vzhledem k tomu, že nespĺnila relativně tvrdší podmínky tohoto zákona, uchýlila se do režimu zákona o azylu a podala žádost. Pouhá snaha o legalizaci pobytu na území České republiky není vzhledem ke specifickému institutu mezinárodní ochrany, azylově relevantním důvodem ve smyslu zákona č. 325/1999 Sb.

Co se týče námítky porušení ustanovení správního řádu žalovaným, Nejvyšší správní soud pouze uvádí, že otázkou dokazování a rozsahu zjišťování skutkového stavu v azylovém řízení se zabýval obsírně již ve své předchozí judikatuře, je možné odkázat zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41. „Úkol žalovaného nespočívá v předestírání důvodů, pro které je azyl obvykle udělován, nýbrž žalovaný musí žadateli o azyl umožnit, aby uvedl všechny okolnosti, které považuje pro udělení azylu za významné.“ Tímto způsobem žalovaný postupoval a Nejvyšší správní soud neshledal, že by skutková zjištění, z nichž žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel, neměla oporu ve spisech, nebo s nimi byla v rozporu, naopak zjištění učiněná žalovaným vycházejí zejména ze skutečností, které sdělila sama stěžovatelka v průběhu správního řízení a jsou pro posouzení daného případu dostačující.

Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura zdejšího soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námítky podané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem

podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Stěžovatelce byl pro řízení o kasační stížnosti usnesením Krajského soudu v Ostravě č. j. 59 Az 45/2006 - 45 ze dne 14. 11. 2007 ustanoven zástupce, advokát Mgr. Petr Miketa. Nejvyšší správní soud zástupci přiznal podle § 35 odst. 8 s. ř. s. odměnu ve výši 1 x 2100 Kč, za jeden úkon právní služby spočívající v doplnění kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a dále náhradu hotových výdajů ve výši paušální částky 1 x 300 Kč za jeden úkon podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky, celkem 2400 Kč. Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tato částka o částku odpovídající dani, kterou je tento zástupce povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, tj. o 456 Kč. Ustanovenému zástupci se přiznává odměna v celkové výši 2856 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě šedesáti dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. dubna 2008

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu